

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou v právní věci žalobce: **I. G.**, bytem X, zastoupen JUDr. Václavem Chumem, advokátem ve společnosti AK Brož & Sokol & Novák s.r.o., se sídlem Sokolská 60, Praha 2, proti žalovanému: **Policejní prezidium České republiky, Ředitelství služby dopravní policie**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2015, č. j. PPR-21286-1/ČJ-2015-990440,

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze a následně postoupenou věcně a místně příslušnému Krajskému soudu v Praze žalobce napadl rozhodnutí označené v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru služby dopravní policie (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 30. 6. 2015, č. j. KRPS-177898-17/ČJ-20150100DP, jímž bylo ve zkráceném přezkumném řízení zrušeno rozhodnutí (pokutový blok série GE/2014, číslo bloku E 1887430) Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, dálničního oddělení Mirošovice (dále jen „dálniční oddělení“) ze dne 7. 12. 2014, kterým byla žalobci za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“) uložena bloková pokuta ve výši 1.100,- Kč.

Žalobce v žalobě uvedl, že spáchal dne 7. 12. 2014 přestupek dle ustanovení § 125 odst. 1 písm. k) z důvodu porušení předpisů o provozu na pozemních komunikacích dle ustanovení § 4 písm. a), b) a § 18 odst. 1 téhož zákona, s blokovým řízením souhlasil a uloženou pokutu na místě zaplatil. Přestupek byl na místě spolehlivě zjištěn. Na místě

nebylo zjištěno žádné zranění jeho spolucestujících, na místo nebyl volán lékař ani záchranná služba. Dodatečně zjištěné zranění spolucestující T. I. D. nemohlo být na místě nehody zjištěno ani předvídáno. Postup policejního orgánu byl správný. Zrušením rozhodnutí vydaného v blokovém řízení bylo zasaženo do jeho práv, do jeho právní jistoty a důvěry ve správnost rozhodování správních orgánů. Správní orgány se nezabývaly úvahami o porovnání újmy, která by zrušením rozhodnutí vznikla žalobci, a újmy, která vznikla veřejnému zájmu. Případné nároky poškozené nemohou být v novém správním řízení vypořádány, budou muset být uplatněny až v občanskoprávním řízení. Takovou úvahu opět správní orgán opominul. Správní orgány se nezabývaly ani otázkou příčinné souvislosti mezi dopravní nehodou a zraněním poškozené. Dálniční oddělení se o skutečnosti, že při nehodě došlo k údajnému zranění, dozvědělo již dne 24. 2. 2015. Přezkumné řízení tedy bylo zahájeno až po uplynutí lhůty dle § 96 odst. 1 správního řádu. Žalovaný se s touto odvolací námitkou vypořádal tak, že zpoždění bylo zapříčiněno podrobnou korespondencí s poškozenou a složitostí případu, když poškozená se léčí v Japonsku, a lékařské zprávy proto musely být přeloženy z japonštiny. Správní orgán však v rozhodnutí konstatuje, že se o zranění poškozené dozvěděl již dne 24. 2. 2015, přičemž předložena byla také lékařská zpráva o ošetření v lékařském zařízení MEDI Lucas, s.r.o., Praha 1 ze dne 8. 12. 2014. Tato zpráva byla v češtině a již z ní musela být správnímu orgánu zřejmá případná pochybnost o vzniku zranění poškozené. Odkaz na nutnost překladu z japonštiny se tedy jeví nedůvodný. Žalovaný se s touto odvolací námitkou vypořádal nedostatečně, neboť z odůvodnění není zřejmé, kdy dle něj lhůta počala plynout, v odůvodnění je uvedeno pouze to, že lhůta byla zachována. Z tohoto důvodu je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že se plně odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Krajský soud v Praze (dále jen „soud“) z předloženého správního spisu zjistil následující skutečnosti:

Dne 7. 12. 2014 v 8:20 hodin došlo na dálnici D1 v úseku 10,35 km ve směru jízdy na Prahu na nájezdové větvi od Říčan k dopravní nehodě osobního vozidla M. 626, reg. značky x. Vozidlo stálo v levém jízdním pruhu a bylo vzadu označeno výstražným trojúhelníkem. Po zjištění policejní hlídkou, že nikdo z účastníků nehody není zraněn, byli všichni účastníci vyzváni k předložení potřebných dokladů a řidič byl vyzván k provedení dechové zkoušky přístrojem Dräger, přičemž výsledek zkoušky byl negativní. K nehodě došlo tak, že žalobce nepřizpůsobil rychlost vozidla povaze a stavu mokré vozovky, dostal smyk, přetočil se a narazil přední a poté i zadní částí svého vozu do pravých krajových ocelových svodidel. Ve vozidle se nacházeli na předním sedadle A. D. a na zadním sedadle T. I., bytem W., Japonsko. Hlídka kladla žalobci za vinu porušení ustanovení § 4 písm. a), b), a § 18 odst. 1 zákona o silničním provozu, čímž měl naplnit skutkovou podstatu přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) tohoto zákona. Blokovou pokutu ve výši 1.100,- Kč žalobce na místě zaplatil.

Dne 24. 2. 2015 byla na dálniční oddělení doručena písemnost A. D., dle které byla jeho manželka při dopravní nehodě dne 7. 12. 2014 zraněna, stále je v léčení, po nehodě navštívila v Praze lékaře, který jí doporučil hospitalizaci za účelem podrobného vyšetření.

V kufru vozidla byly poškozeny věci. K nehodě přijeli dva policisté, kteří žádné informace ani od něj, ani od jeho manželky nechtěli, komunikovali pouze s žalobcem.

Informace podaná policií pojišťovně Allianz, že nedošlo ke zranění osob a poškození věcí, je nepravdivá.

Dne 16. 4. 2015 A. D. odpověděl prostřednictvím mailu policista dálničního oddělení prap. P. S., že se na místě dotazoval, zda došlo ke zranění A. D. či jeho manželky. A. D. však na místě nehody odpověděl, že ke zranění ani jednoho z nich či k poškození věcí nedošlo.

Dne 16. 4. 2015 A. D. v mailu zaslaném dálničnímu oddělení uvedl, že on i jeho manželka jsou pojištěni u japonské cestovní pojišťovny, která je odškodní dle situace a zdravotního stavu, proto nemají zájem o prostředky od pojišťovny Allianz. Po nehodě na dotaz policistů, který *šel přes žalobce*, odpověděl, že jsou oba v pořádku, čímž ovšem myslel absenci zlomeniny či dalších viditelných zranění. Hned následující den navštívili lékaře v Praze, další vyšetření nebylo možné, neboť další den se již vraceli do Japonska. V Japonsku se podrobili vyšetřením. U manželky bylo zjištěno, že trpí posttraumatickou stresovou poruchou, se kterou se již dříve léčila.

Dne 21. 5. 2015 bylo dálničnímu oddělení doručeno podání A. D., ve kterém bylo uvedeno, že manželka byla neschopná práce 118 dní. Podání obsahuje soupis zničených věcí (včetně ceny letenky v obchodní třídě při návratu do Japonska) celkem ve výši 53.588,- Kč, prostou kopii zprávy ze dne 8. 12. 2014 vystavené MUDr. E. H. z MEDI Lucas s.r.o. o zranění manželů D. spočívající v distorsi C-páteře a namožení šijových svalů s omezením pohybů v C-páteři a ramenních kloubech. Doporučena byla observace 1-2 dny v nemocnici a terapie pomocí krčního límce, kontrola chirurgem po návratu do místa bydliště a pohodlné sezení při letu. Dále byly přiloženy kopie zpráv v anglickém jazyce z Murakami kliniky ze dne 20. 4. 2015 a Tanimoto kliniky ze dne 15. 5. 2015 a jejich překlady do češtiny. Ze zpráv vyplývá, že T. I. D. si stěžuje na necitlivost v končetinách, poruchy spánku, stavy úzkosti, problémy s koncentrací, příhody paniky, je jí diagnostikována post-traumatická stresová porucha a je konstatováno, že nemůže řídit motorové vozidlo, má problémy s výkonem denního života, nemůže pracovat. Dále měla astmatický šok vyvolaný výbuchem airbagu a vypuštěním plynu, což si vyžádalo léčbu v délce 118 dnů, distorzi C-páteře a namožení šijových svalů, což si vyžádalo 43 dní léčby, hyperflexi krku s dobou léčení 58 dnů a limitovaný pohyb horních končetin s dobou léčení 43 dnů.

Dne 16. 6. 2015 obdržel správní orgán prvního stupně písemnost dálničního oddělení ze dne 9. 6. 2015 označenou jako „žádost o zahájení přezkumného řízení“. Dálniční oddělení dospělo k názoru, že blokovou pokutu je třeba v přezkumném řízení zrušit a jednání žalobce překvalifikovat na trestný čin ublížení na zdraví z nedbalosti. Možnost autoremedury dálniční oddělení nepřipustilo, neboť podnět k přezkumnému řízení nedal účastník řízení.

Správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 30. 6. 2015, č. j. KRPS-177898-17/ČJ-2015-0100DP, zrušil ve zkráceném přezkumném řízení dle § 97 odst. 3 ve spojení s § 98 správního řádu rozhodnutí vydané v blokovém řízení dne 7. 12. 2014 prostřednictvím pokutového bloku na pokutu na místě zaplacenou série GE/2014 čísla bloku E 1887430 pro rozpor s ustanovením § 84 odst. 1 přestupkového zákona a věc vrátil dálničnímu oddělení. Správní orgán prvního stupně dospěl k názoru, že při vydání blokové pokuty nebyl spolehlivě zjištěn skutkový stav, a tím nebyla splněna jedna z podmínek ustanovení § 84 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“). Zasahující hlídka na místě dostatečně nezvážila případnou možnost zranění, které se může po takové události projevit až s určitým časovým odstupem. Při inkriminované nehodě došlo ke zranění osoby. Vzhledem k tomu, že blokovou pokutou byla uložena žalobci povinnost,

určil správní orgán prvního stupně, že právní účinky zrušovacího rozhodnutí nastávají ode dne právní moci přezkoumávaného rozhodnutí, tedy ode dne 7. 12. 2014.

Proti rozhodnutí prvního stupně podal žalobce odvolání, ve kterém namítl, že na místě nehody si na zranění nikdo nestěžoval. Nebylo zde ani žádné podezření, které by o byť potenciálním zranění některého spolucestujícího napovídalo. Proto nebyl na místo volán lékař ani záchranná služba. Policejní orgán postupoval dostatečně pečlivě a v rámci zákona, když zjišťoval všechny okolnosti vztahující se k přestupku. Dodatečně zjištěné zranění paní T. I. D. nemohlo být na místě nehody zjištěno ani předvídáno. Správní orgán se také nezabýval otázkou, zda existuje příčinná souvislost mezi údajným zraněním poškozené a dopravní nehodou. Dálniční oddělení se o zranění poškozené dozvědělo již dne 24. 2. 2015, přezkumné řízení bylo tedy zahájeno po uplynutí lhůty 2 měsíců dle § 96 odst. 1 správního řádu.

Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil a odvolání žalobce zamítl. V odůvodnění uvedl, že policie není věcně příslušná vést ve věci správní řízení, dálniční oddělení proto bude muset věc oznámit obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností dle § 58 přestupkového zákona. K námitce nezkoumání příčinné souvislosti uvedl, že ve zkráceném přezkumném řízení se provádí pouze omezené dokazování a posuzuje se stávající spisový materiál. Námitky k příčinné souvislosti bude moci žalobce uplatnit v novém řízení, které povede obecní úřad obce s rozšířenou působností. Lhůta dvou měsíců k zahájení přezkumného řízení byla zachována, neboť počíná běžet až od okamžiku, kdy příslušný správní orgán po předběžném posouzení věci dojde k závěru, že lze mít důvodně za to, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, nikoli již v okamžiku, kdy obdrží podnět nebo jinou informaci obsahující domněnku o tom, že pravomocné rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy.

Rozhodnutí žalovaného bylo doručeno žalobci dne 17. 8. 2015. Žaloba byla doručena soudu dne 9. 9. 2015. Lze tak konstatovat, že žaloba je včasná [srov. ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

Žalobce na výzvu soudu v poskytnuté lhůtě nesdělil, zda souhlasí, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, proto lze s poukazem na § 51 odst. 1 s. ř. s. mít za to, že s tímto postupem souhlasí. Žalovaný s tímto postupem vyslovil souhlas. Soud proto přistoupil k rozhodnutí věci bez nařízení jednání.

Soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) rozhodnutí žalovaného, proti němuž žaloba směřuje, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, přičemž nezjistil vady, ke kterým by musel přihlédnout i bez návrhu, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce v žalobě vznesl několik námitek včetně nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného spočívající v nedostatku důvodů. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) je vadou natolik závažnou, pro kterou by muselo být rozhodnutí žalovaného zrušeno podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Žalobce namítá nepřezkoumatelnost pouze v dílčím aspektu rozhodnutí žalovaného, tvrdí tedy, že napadené rozhodnutí není způsobilé soudního přezkumu pouze v určité části. Soud proto vypořádání těchto námitek nezařazuje před vypořádání námitek ostatních.

K první žalobní námitce, že zrušením rozhodnutí vydaného v blokovém řízení bylo zasaženo do práv žalobce, do jeho právní jistoty a důvěry ve správnost rozhodování správních

orgánů, soud uvádí, že zrušením jakéhokoli pravomocného rozhodnutí v přezkumném řízení vždy dojde k zásahu do právní jistoty všech účastníků řízení a je tak narušena „*důvěra ve správnost*“ rozhodování správních orgánů. Nelze však odhlédnout od skutečnosti, že pokutovým blokem byla uložena žalobci povinnost, a to zaplatit pokutu ve výši 1.100,- Kč, nebylo mu tedy založeno žádné právo.

K námitce absence řádného odůvodnění posouzení podmínek zrušení rozhodnutí zvážením újmy účastníka řízení, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, a na druhé straně újmy jiného účastníka řízení či veřejného zájmu dle § 94 odst. 4 správního řádu soud uvádí následující. V případě, že správní orgán dojde k závěru, že zrušením nezákonného rozhodnutí újma způsobená účastníkovi řízení by byla ve zjevném nepoměru k újmě jiného účastníka řízení či veřejného zájmu, rozhodnutí nezruší a přezkumné řízení zastaví. Správní orgán tedy musí odůvodnit, že k takovému závěru dospěl. Žalobce rozhodnutím vydaným ve formě blokové pokuty nenabyl práva, ale byla mu uložena povinnost zaplatit pokutu. Ze znění ustanovení § 94 odst. 4 a 5 správního řádu nelze žádným způsobem dovodit, že by též uložení povinnosti zaplatit pokutu mohlo být považováno za právo nabytý v dobré víře (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 1. 3. 2016, č. j. 51 A 12/2014 – 33). Soud má za to, že nezjištěním skutkového stavu byl naopak vážně zasažen veřejný zájem na řádném projednání věci dopravní nehody a poškození zdraví osoby. Správní orgán prvního stupně se k neshledání podmínek pro nezrušení rozhodnutí z důvodu ochrany dobré víry dle ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu vyjádřil na straně 3 a 4 svého rozhodnutí. V odvolání žalobce tuto námitku neuvedl, proto se žalovaný k uvedenému ani nevyjádřil, když s názorem správního orgánu prvního stupně se ztotožnil. Soud tak uzavírá, že rozhodnutí žalovaného nemá za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. K námitce, že případné nároky poškozených nebudou moci být uspokojeny v dalším správním řízení a budou muset být uplatněny v občanskoprávním řízení, soud poukazuje na možnost vedení tzv. adhezního řízení s poškozeným uplatňujícím náhradu majetkové škody (když manželé D. tvrdí, že jim byla způsobena újma ve výši 53.588,- Kč) a rovněž na možnost „překvalifikovat“ jednání žalobce na některý z trestných činů ublížení na zdraví, což, pokud bude v dalším postupu shledáno, je jistě v souladu s žalobcem dovolávaným veřejným zájmem.

K námitce, že správní orgány se nezabývaly otázkou příčinné souvislosti zranění T. I. D. a předmětnou dopravní nehodou, soud konstatuje, že žalovaný uvedl na straně 2 svého rozhodnutí, že v žádné lékařské zprávě není zpochybňován charakter a vznik újmy, a dále, že ve zkráceném přezkumném řízení se provádí pouze omezené dokazování, kdy se posuzuje stávající spisový materiál a neprovádí se nové důkazy, a odkázal žalobce na uplatnění námitek tohoto charakteru až v řízení vedeném obecním úřadem obce s rozšířenou působností. Žalovaný se tedy k odvolací námitce stran otázky příčinné souvislosti vyjádřil. Správní orgán prvního stupně zrušil blokovou pokutu ve zkráceném přezkumném řízení, kdy pro tento postup dle § 98 správního řádu se vyžaduje porušení právního předpisu, které je zjevné ze spisového materiálu, přičemž dokazování se neprovádí. Je tedy patrné, že správní orgány považovaly příčinnou souvislost dopravní nehody a zranění T. I. D. za zcela zřejmou. Soud k tomu poznamenává, že ze zprávy ze dne 8. 12. 2014 (tedy dne následujícího po předmětné dopravní nehodě) vystavené MUDr. E. H. z MEDI Lucas s.r.o. vyplývá popis i důvod zranění, lékařské zprávy z Japonska toto zranění jen potvrzují. Pochybnosti o příčinné souvislosti mezi dopravní nehodou a zraněním T. I. D. tak opodstatněné. Soud proto tuto námitku shledal nedůvodnou.

Posledním argumentem žalobce je námitka, podle níž bylo rozhodnutí vydáno po uplynutí dvouměsíční subjektivní lhůty podle ustanovení § 96 odst. 1 správního řádu.

I ve zkráceném přezkumném řízení podle ustanovení § 98 správního řádu se uplatní lhůty podle § 96 odst. 1 tohoto zákona, přičemž za zahájení zkráceného přezkumného řízení je třeba považovat vydání rozhodnutí, které je v tomto řízení prvním úkonem (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2014, č. j. 2 As 74/2013 - 45). Pro zahájení přezkumného řízení je nezbytné, aby byly zachovány obě lhůty – tedy jak dvouměsíční subjektivní, tak roční objektivní. Zachování roční objektivní lhůty je v projednávaném případě nesporné. Pro posouzení zachování dvouměsíční subjektivní lhůty je třeba stanovit okamžik počátku jejího běhu. Podle ustanovení § 95 odst. 1 správního řádu je příslušný k vedení přezkumného řízení správní orgán, který je nadřízený správnímu orgánu, který přezkoumávané rozhodnutí vydal, přičemž možnost autoremedury je dle § 95 odst. 2 správního řádu v nyní posuzovaném případě vyloučena. Podle ustanovení § 96 odst. 1 správního řádu je počátek běhu dvouměsíční subjektivní lhůty vázán na okamžik, kdy se „*příslušný správní orgán o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděl*“. Ze správního spisu je patrné, že podnět pana D. byl dne 24. 2. 2015 zaslán dálničnímu oddělení, které však nebylo k rozhodnutí v přezkumném řízení příslušné. K doručení příslušnému správnímu orgánu (tj. správnímu orgánu prvního stupně) došlo až dne 16. 6. 2015, tímto dnem začala také běžet dvouměsíční subjektivní lhůta pro zahájení přezkumného řízení. Správní orgán prvního stupně vydal své rozhodnutí dne 30. 6. 2015 (tj. dva týdny poté, co mu byl doručen podnět dálničním oddělením), tedy v zákonem stanovené dvouměsíční lhůtě. Námitku žalobce tak soud neshledal důvodnou. K tvrzení žalobce, že žalovaný se s námitkou uplynutí subjektivní dvouměsíční lhůty dostatečně nevypořádal, soud konstatuje, že rozhodnutí žalovaného na straně 3 v předposledním odstavci obsahuje informaci, že příslušnému nadřízenému správnímu orgánu byl spis zaslán spolu s podnětem až dne 16. 6. 2015 a že s tvrzením o nezachování lhůty nesouhlasí. Pro posouzení zachování subjektivní dvouměsíční lhůty je zcela irelevantní (nadto redundantní) konstatování žalovaného o zpoždění, kterým je míněna pouze časová prodleva mezi 24. 2. 2015 a 16. 6. 2015, kdy si dálniční oddělení vyžádalo lékařské zprávy z Japonska. Soud proto nemá rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Soud neshledal v napadeném rozhodnutí vady, ke kterým by musel přihlédnout i bez návrhu. Vzhledem k výše uvedenému soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, který byl v řízení úspěšný, žádné náklady přesahující rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. března 2017

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová

Rozsudek byl vyhlášen dne 29. března 2017 (§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní).